

Елин Пелин

Грешка

Госпожа Дена заедно с приятелката си госпожа Савка бяха дошли да направят някоя и друга баня на тия прочути лековити извори. Сами мъжете им ги доведоха и настаниха в най-хубавия хотел, оставиха ги и отидоха в града да си гледат работата.

Двете добри и верни приятелки живееха неразделно. Стаите в хотела бяха една до друга, а и болките, които церяха, бяха едни и същи: малко киселини в стомаха и малко ревматизъм в краката.

И двете бяха по на тридесет и пет години, запазени, охранени, каквито са всички жени на богати хора, които живеят охолно в провинцията, без грижи и без нерви.

Само че госпожа Дена беше малко нещо ревнива. Тя подозираше мъжа си, следеше го и от това често произлизаха необходимите домашни скандали, които свършваха примирително и без всякакви сериозни последствия.

На баните, далече от него, червеят на ревнивостта я пак заяде и въображението ѝ почна да работи. Към края на седмицата тя вече сериозно се замъчи, не можа да се стърпи, ами телеграфира на мъжа си да дойде, като му определи днешния ден.

Сигурна, че той ще пристигне, тя отиде привечер на гарата, която беше два километра далече от баните, да го чака.

Мъжът ѝ обаче не пристигна и тя се върна разстроена и вечеря без апетит. Прибра се рано в стаята си, разсъблече се бързо и си легна.

Все пак тя не изгуби надежда.

– Навярно той ще дойде с нощния влак.

Навън заваля дъжд, засвятка се, загърмя и едри капки почнаха да шибат през отворения прозорец.

Госпожа Дена стана, притвори прозореца, закачи на него дебелото одеяло, което употребяваше за завеса, напипа кревата в тъмното и пак легна. Дъждът навън се укроти и започна тихо и монотонно да шуми, водната тръба затананика, пригласи ѝ и тенекената настилка на балкончето. Госпожа Дена се унесе, обърна се един-два пъти, чистата ѝ душа се успокои и тя заспа.

На вратата леко се почука. Госпожа Дена се просъни и се послуша. Дъждът продължаваше се така приспивателно да шуми, а в стаята беше непрогледна тъмнина.

Госпожа Дена се обърна и склопи очи да продължи съня си, но се почука пак.

Почука се на нейната врата.

– Кой е? – попита тя малко изплашена, малко зарадвана.

– Аз съм... Отвори ми!

– А, ти ли си, ти ли си... Почакай.

Госпожа Дена се изсули от кревата и без да пали лампата, упъти се към вратата, завъртя ключа и отвори.

– Пропуснах първия трен – заговори мъжът, – имах работа, затова взех вечерния.

Чу се шум на няколко целувки.

– С какво нетърпение те чаках – заговори госпожа Дена, като го прехвана през кръста. – Днес ходих на гарата да те срещам.

– Запали лампата – каза високо мъжът.

– Пшът! Тихо! – каза съвсем полека госпожа Дена и потърси с ръка да запуши устата му. – Приказвай полека, ще събудим хората. През тия тънки стени се чува ужасно. Не мож да кихнеш просто.

– Да запалим лампата – рече шепнешком мъжът.

– Няма нужда. От светлото ще се разсъня. Ето стола, – привлече пипнешком тя един стол. Остави си дрехите на него и легни. Ти си съвсем сух.

– Дойдох от гарата с автомобил.

Госпожа Дена се шибна пак в леглото и пружината заскърца под нейното дебеличко тяло.

Мъжът засумтя, запъшка и в тъмнината се чуваше как той едно по едно сваля дрехите си и ги слага върху стола.

– Колко е часът? – попита Дена.

– Навярно към един.

– У-у!

– Имаше закъснение...

– Е, нали все пак дойде. Инак щях много да се сърдя.

– Няма що да се сърдиш – каза мъжът.

– Съблече ли се?

– Да.

– Ето ти нощницата, бях я турила под възглавницата.

Мъжът криво-ляво навлече нощницата и се вмъкна в леглото.

Дъждът продължаваше да шуми навън. – Да отворя прозореца – рече мъжът.

– А, не. Влажно е, пък аз като че съм настинала. Какъв човек си, брей – забрави ме. Остави ме тука не се обади да попиташ как съм, що съм.

– Не си кой знае къде попаднала.

– Да, да, знам те аз. Ти навярно пак с оная... Тя нарочно не отиде

на курорт. Знаеше, че ще бъдеш сам.

– Не ти ли омръзна тая глупава история? Двамата почнаха шепнешком да се карат.

– Да, да... не ми е омръзнала. Знам, че ти сигурно си се срещал с нея.

– Ни дъха й съм помирисал.

– Знам, знам... Да не мислиш, че не знам! Ти ако беше мислил за мене... щеше да се обадиш. Аз всичко ще науча.

– Я стига си дрънкала глупости. По-добре кажи ми как си с ревматизма.

– Малко те интересува моя ревматизъм. Мъжът просумтя нещо сърдито и с висок глас. Госпожа Дена му запуши устата. И те пак шепнешком почнаха да се карат.

По едно време мъжът протегна ръка и я прекара по целия й гръб върху нощницата.

– Ти май си понадебеляла – нежно рече той.

– А-а, да – цяло кило съм отслабнала.

Тя се притисна към него и в тъмнината се чу лекият шум на общопризнатите и извехтели от употребление семейни целувки.

Кавгата престана и след четвърт час двамата заспаха тихо и спокойно, унесени от кроткия дъжд, който тихо шумеше навън.

На сутринта тропот от тежка кола раздруса зданието. Двамата се пробудиха отведнъж. В стаята беше влезнала дрезгавината на утрото.

Госпожа Дена се надигна и пресегна през мъжа си да дръпне одеялото от прозореца.

Отведнъж тя извика ужасена.

До нея лежеше, обърнат на другата страна, мъжът на нейната приятелка госпожа Савка!

– Никола – едвам произнесе тя, – какво търсиш тука?

Никола скочи също ужасен, по нощница, и почна бързо да се облича. Той няколко време не можа да каже нищо, а като побъркан разкопчаваше и закопчаваше ризата, жилетката, палтото. След като завърза обувката си, той се изправи блед като стена и проговори:

– Каква стана тя...

– Ах, боже, ах, боже – закърши ръце под завивката госпожа Дена, ужасена и отчаяна. – Ами сега, ами сега?

– Е, че тази стая нали беше на жена ми? Аз тук я оставих...

– Е, да, ама ние ги разменихме. Тя не искаше балкона. Духало й от вратата... Ами сега?

– Мълчание, мълчание... мълчание – зашепна господин Никола, като движеше двете си ръце, като че дирижира оркестър.

Лицето му изглеждаше несъвместимо с околната обстановка, като тамбура, закачена в кухня.

– Грешка, грешка – повтори няколко пъти той й се измъкна тихо в коридора.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5407>]